

Elhunyt dr. Szabolcs István

Újabb hatalmas veszteség érte a magyar endokrinológiát. 71 éves korában, 2019. május 8-án hosszú súlyos betegség után elhunyt Szabolcs István.

1948. május 7.-én Budapesten született. A kőszegi német nyelvű gimnázium elvégzése után kevés esélye lett volna bejutnia hazai orvosi egyetemre, ezért a Szovjetunióba jelentkezett, remélvén, hogy Leningrádba vagy Moszkvába veszik fel. A helyett azonban az Észak-Kaukázusi sztavropoli orvosi egyetemre nyert felvételt több magyar társával együtt. Az egyetem elvégzése után 1972-ben a budapesti Orvostovábbképző Intézetbe került Mosonyi László professzor szárnyai alá, aki hamar kijelölte szakmai jövőjét: „Te pedig endokrinológus leszel”. És Szabolcs dr. elindult a kijelölt úton, tanulva főnökeitől, mindenekelőtt az emberileg és szakmailag is nagyszerű Mosonyi professzortól, továbbá Szilágyi Gézáttól és másoktól. A „csapat” is kitűnő volt, amit e sorok írója is tanúsíthat, aki 1968 óta dolgozott ugyanott. Szabolcs dr. aránylag rövid idő alatt az ország egyik vezető klinikai endokrinológusává vált. De nemcsak nagyszerű endokrinológus, hanem kiváló belgyógyász is volt, mondhatni, ő volt, főleg Mosonyi professzor nyugdíjba vonulását követően, az osztály „esze”. A kollegák mindenféle szakmai kérdéssel őt keresték meg. Fő érdeklődési területe az időskori pajzsmirigy betegségek területe volt. A belgyógyász szakvizsgát 1977-ben, az endokrinológia szakvizsgát 1982-ben tette le. Összesen 26 hónapot töltött 1984-1994 között Humboldt-ösztöndíjasként a Düsseldorf-i Egyetem Endokrinológiai Tanszékén.

1983-ban kandidátusi fokozatot szerzett, 1999-ben lett az MTA doktora. 1992-ben nyerte el a Széchenyi Professzori ösztöndíjat, 1995-ben habilitált a Semmelweis Egyetemen. Nem véletlen, hogy e sorok írója is ezzel egy időben „vette a két utóbbi akadályt” hiszen Szabolcs dr. önzetlen támogatása, bátorítása, segítése környezetének tagjait, így engem is, nagyobb teljesítményre sarkalt.

Imádott oktatni. A hazai jelenleg aktív, középkorosztályhoz tartozó endokrinológusok jelentős része elsősorban tőle tanulta meg az endokrinológiát. Számos PhD hallgatónak volt a témavezetője. Nagyszerű előadó volt, a Szabolcs utcai intézetben bő három évtizeden át tartott előadásainak logikus felépítése, magas színvonalat mély nyomot hagyott több orvos generációban. Egyénileg is sokat oktatott, gyakran bőven a munkaidőn túl is foglalkozott a belgyógyász szakvizsgára, endokrin szakvizsgára készülő kollegákkal, PhD hallgatókkal. Munkabírása hihetetlen volt általában napi 12-14 órát dolgozott. Számos közlemény megírásában vállalt döntő részt úgy, hogy a neve legfeljebb társszerzőként szerepelt. PhD dolgozatok, sőt MTA doktori munkák megírásában is sokaknak segített, általában mindenkinek segített, aki hozzá fordult.

Bölcsességgel odafigyeléssel segítette az ifjabb nemzedék szakmai, tudományos munkáját, optimizmusa, lelkesedése másoknak is erőt adott.

Magas színvonalú, elsősorban klinikai jellegű tudományos munkáját imponáló publikációs jegyzéke illusztrálja. Tagja volt egyebek között Magyar Endokrinológiai és Anyagcsere Társaság vezetőségének, titkára, illetve elnöke a Társaság Pajzsmirigy Szekciójának, elnöke a Magyar Táplálkozástudományi Társaságnak, tagja az Európai Pajzsmirigy Társaság Végrehajtó Bizottságának. 1993-2000 között az Orvostovábbképzés folyóirat szerkesztője volt. 2016-ban a Magyar Endokrinológiáért Érem kitüntetésre lett.

Boldogan, lelkesen végezte munkáját, a betegellátást, oktatást, kutatást. A szakmai csúcs az Orvostovábbképző Egyetem (OTE; 1997-1999), illetve az SE Egészségtudományi Kar (1999-2001)

Endokrin Tanszékének vezetése volt. Az OTE leválasztása az egyetemről, a tanszék megszüntetése óriási csalódást okozott számára és valószínűleg ezt a tényt sosem tudta teljesen feldolgozni. Miután oktatás nélkül nem tudta elképzelni szakmai munkáját, elvállalta a felkérést az Egészségügyi Főiskola Dietetikai Tanszékének vezetésére, ahol hamarosan oktatási és kutatási tudományos főigazgatóhelyettes, majd a szervezeti átalakítások után a Semmelweis Egyetem Egészségtudományi Karának tudományos dékánhelyettese lett.

Szeretett sportolni, nemcsak részt vett, hanem szervezett is evezős-, kerékpáros- és gyalogtúrákat, telente rendszeresen síelt. Kitűnő humora volt, nagyon szerette és értette a klasszikus zenét, az operákat, igazi humanista emberként élt.

A sors ajándéka, hogy munkatársa, barátja lehettem.

Távozása hatalmas űrt hagy maga után.

Szeretettel búcsúzunk tőle. Nyugodjon békében.

Góth Miklós dr.